

Oblivia stirrar den mörka samtiden i vitögat

10 december 2025 12:00

Performancegruppen Oblivia lämnar lekfullheten bakom sig. Reality Bang är en rytmisk uppgörelse med vår tid.

Otto Ekman

Text

Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Reality Bang hade urpremiär i Salzburg i juli. Nu har föreställningen kommit till Helsingfors.

Bild: Kansallisgalleria / Pirje Mykkänen

TEATER

Oblivia: Reality Bang

Koncept, regi, dramaturgi, text: Oblivia. Musik: Yiran Zhao. Ljuddesign, projektion: Meri Ekola.
Kostym: Tua Helve.

På scen: Timo Fredriksson, Anna-Maija Terävä, Annika Tudeer, Juha Valkeapää, Nagisa Shibata (perkussion), Yiran Zhao (elektronisk musik).

Finlandspremiär 9.12 på Kiasma-teatern.

Även om lekfullheten och de naivistiska dragen fortfarande skymtar fram, så känns *Reality Bang* mörkare, rentav hotfull jämfört med tidigare Oblivia-produktioner som jag har sett. Kontrasten blir särskilt abrupt jämfört med den nostalgiskt solsmekta sensommarpromenaden, [En tidsresa](#), som Oblivia bjöd in till tidigare i år.

Men det är förståeligt att mörkare drag har sipprat in, med tanke på att gruppen nu vänt sin blick bort från det förflutna och i stället skådar den mörka samtiden i vitögat.

Reality Bang är uppföljare till gruppens verk *Turn Turtle Turn* som hade premiär på München-biennalen år 2024 och även uppfördes i en [något nedbantad monologversion av Annika Tudéer](#) i Helsingfors för ett år sedan.

Turn Turtle Turn-serien undersöker antropocen, alltså känslan av att leva omgiven av en tsunami av pågående katastrofer från när och fjärran, som programbladet beskriver det som.

Dansarna påminner först om primitiva organismer eller djur då de kavar runt på scen på alla fyra och utstöter gälla, gutturala läten. Så småningom genomgår de en slags evolution, men den skenbara processen av utveckling leder enbart till hotfullt rytmisk marschtakt, medan de djuriska utropen övergår i lika enfaldigt meningslösa, men plötsligt mycket mer hotfulla slagord.

Yiran Zhaos elektroniska soundtrack är poppigare och mer bombastiskt än jag någonsin hört hennes musik låta tidigare. I kombination med den dramatiska belysningen underifrån, och särskilt Tudeers och **Juha Valkeapääs** lite retrofuturistiska utstyrselar, gör att föreställningen emellanåt nästan känns som ett videospel.

Det är förståeligt att mörkare drag har sipprat in, med tanke på att gruppen nu vänt sin blick bort

från det förflutna och i stället skådar den mörka samtiden i vitögat.

En lyckad komisk interlud är när **Nagisa Shibata** finurligt utnyttjar en riktad mikrofon för att spela på **Timo Fredrikssons** lekamen som ett instrument, med samma rytmkänsla som hon senare kommer att hantera ett litet trumset som också inkorporerar mer kreativa rytmakustiska element.

Överlag är det välkommet att det musikaliska elementet, som redan tidigare har dragit till sig min uppmärksamhet i Oblivias verk, fortsätter att utvecklas och överraska.

Tudeers slutreplik stannar kvar hos mig efter föreställningens slut. "The tables will turn," säger hon, "and turn, and turn and turn". Är syftet att låta hoppfull? Att lova oss hämnd på dem som just nu förstör vår värld? Eller handlar den om en aldrig sinande cykel av våld? Eller är outgrundligheten, som så ofta med Oblivia, själva poängen?

 Dela artikeln

Otto Ekman

otto.ekman@hbl.fi

Följ

Nästa artikel under annonsen

LEDARE

Torsten Fagerholm

Finland är redo för både Trump och Putin

10 december 2025 11:00